

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

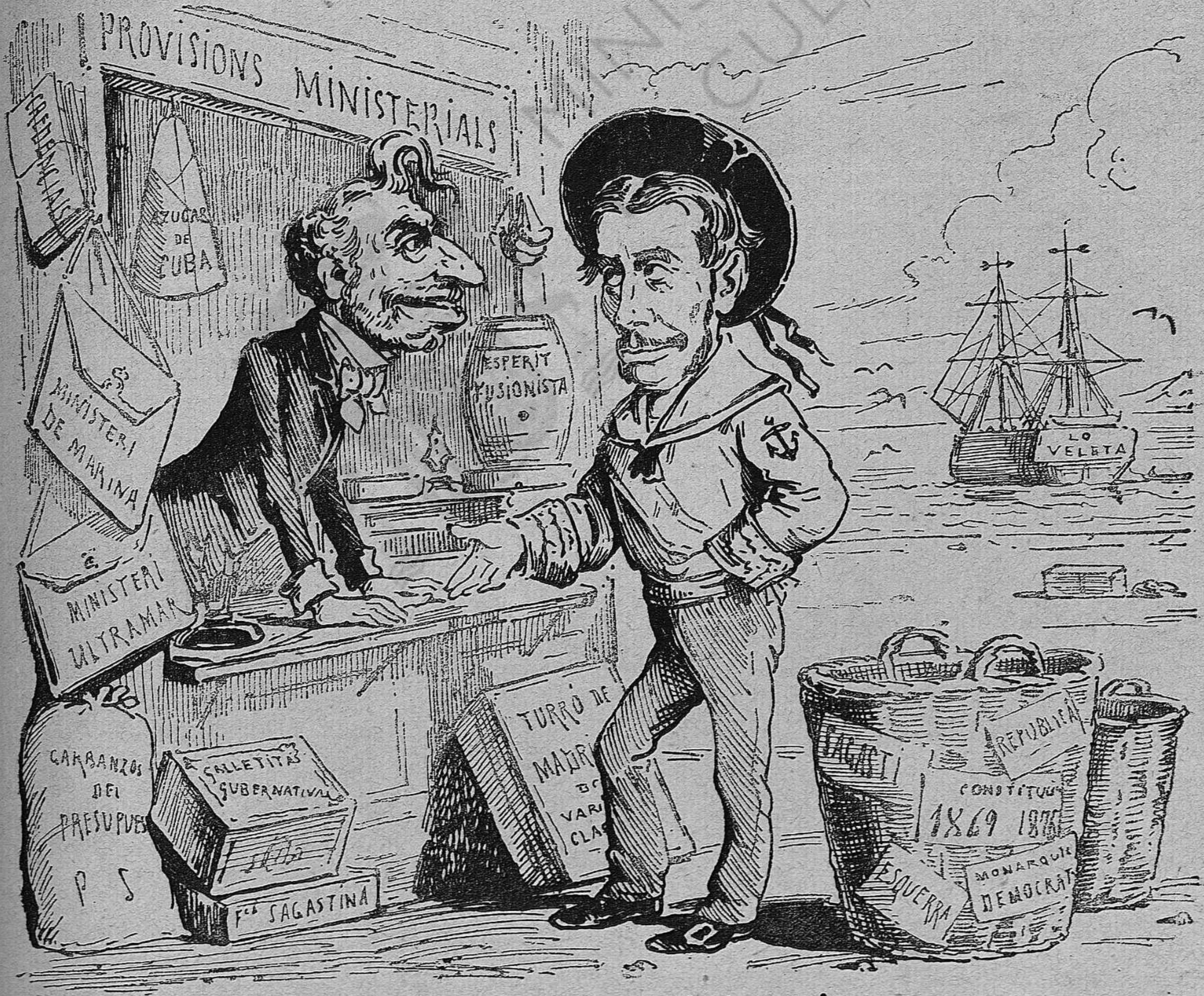
CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN MARINO..., MERCANT.

—¿Qué vol vosté?
—Provisions á fiar.

—¿Ab quin empenyo?
—Ab lo barco y la bandera.

LA POLÍTICA DEL DIA.

AN vist may un gos, de morros á una cassola fent moure barras y llengua ab frenética activitat?

Obsérvinlo, que adelarat que está! Rosega y llepa tot á la vegada, no pensa ab res més que ab lo devallant... no menja, devora. Per ell no hi ha cap feyna com aquella.

Vagin mirant: are se n' hi acosta un' altre ronsejant y glafint ab cara llastimosa. ¡No s' atreveix á posar lo morro á la cassola, no hi posa sinó la vista, l' infelís!

Pero tant se val. Lo gos fart sent trepitjadas, y mentres apreta més que may, pèl que puga ser, ronca per entre 'ls ullals y mira de regull al intrús ab cara farrenya.

Llavors una de dos, ó l' intrús fuig, ó respon á la provocació: en lo primer cas, res; pero si arriba á donarse per ressentit, s' arma una agarrada de cent mil dimonis, y las més de las vegadas, la cassola paga la festa.

Perdonin la comparansa.

Es á dir, perdonin los gossos, aquests animals que després de tot son modelos de la lealtat, perdonin si 'ls comparo ab los fusionistas, modelos de ingratitude.

Avuy per avuy han arribat al periodo d' escurar la cassola, y ho fan ab tal dalé, que petan de dents, apenas veuen que se 'ls acosta algú ab l' idea de ajudarlos.

Fins tinch l' íntima convicció de que 'l dia méns pensat hi haurá desgracias, y ja veurán com la brega durará fins que la cassola 's frenqui.

Catorze mesos endarrera 'ls constitucionals pujavan al poder, després de haverse compromés davant del país, prometent l' oro y l' moro.

Pero algú 'ls vá dir:—Si voléu governar, héu de ajermanarvos ab los centralistas... Son poch liberals, es veritat; pero son molt dinástichs, y per mica que sapiguén trampearlos, uns y altres viuren com lo peix á l' aygua.

Y van aceptar la conxorxa.

Governar en aquest ditxós país equival á menjar. Y constitucionals y centralistas varen posarse á menjar en santa pau y companyia; al cap-de-vall tant dret hi tenian los uns com los altres.

Dos anys de moure las dents.

¡Y 'l país?

Que s' esperi, si vol.

Pero darrera d' ells s' hi alsava una má amenaçadora, l' esquerra. La esquerra empunyant la bandera de la Constitució de 1869, proclamant las llibertats democráticas, y demostrant que tenia rahò de ser, en vista de que 'ls constitucionals no s' atenian á lo que havian promés, y qu' era menester cumplir los deutes contrets ab lo país.

L' esquerra era temible. Y alguns dels de l' esquerra ensenyavan las dents.

—¿Ensenyéu las dents?—vá dir l' home del tupé que la sap molt llarga,—senyal que teniu gana. Puesto... una mica de puesto pèls de l' esquerra que dugan més pressa. Fins are 'l no ser liberals nos sostenia; pero desd' are, per sostenirnos, ha de semblar que ho som. Si entre-mitj de nosaltres s' hi fica algun demócrata, algun de aquells que no fá mitj any encare 's deyan republicans, farém lo cop. De moment matém á l' esquerra, y morta l' esquerra, veurém.

Y ab aquestas rahons alguns centralistas pagan lo pato, y 'ls constitucionals exclaman:

—¿Bén vinguts sigan los demócratas! ¿Are si que anirém endavant!...

¿Anar endavant? ¡Si, prou!

Ab prou feynas han passat dos mesos, y ja s' ensenyavan las dents, ja roncan, ja 's barallan, ja hi ha mossegadas y tot.

—Aquests demócratas, murmuran, fá tot just quatre dias que han arribat y volen ser més amos que nosaltres. ¡Guerra als demócratas! La cassola es massa xica.

Y s' arma la de Déu es Cristo.

Alguns exclaman:

—Vaja, fet y fet, val més tornarse 'n ab los centralistas. Son reaccionaris, es veritat; pero no son tant exigents, com aquests gossos de última hora que portan una carpanta que 'ls aixeca.

No hi ha odi que puga compararse ab lo que 's demostren los gossos que menjan y 'ls que reclaman siti. La senmana ha sigut fecunda en mossegadas y disgustos.

¿Y no hi haurá un' anima cristiana que 'ls prengui la cassola, causa de totas las disputas y competencias?

Vaja, senyors republicans, animinse y prestin aquest servey á la causa de la llibertat y de la política séria. ¿Qué no ho veuen? Aixó no pot anar.

P. K

¡PRIMAVERA!

Hi! Estich que no hi veig de cap ull, estich boig... més que boig, estich Martínez Campos: l' alegría no 'm deixa coordinar las ideas ni cordar los pantalons.

¡Mirin, guaytin, observin, reparin... contemplin la naturalesa, y entusiásmense!

Los arbres del paseig comensan á treure fulletas, los tenors de las gabias comensan á treure cansons, y las caras de las personas comensan á treure grans.

¿Ho veuen tot aixó? ¿Saben qué vol dir?

Vol dir qu' estém en plena primavera.

¡Primavera!

¡Oh!

Jo no hi puch fer més. Passi lo que passi, succeheixi lo que succeheixi, al arribar aquest temps l' alegría 'm surt pèls ulls.

Res: se 'm afigura que ha caygut lo ministeri y que la naturalesa 's vesteix de gala per celebrarho.

Tant si governan conservadors com fusionistas, en sent á primers d' abril, quan observo que 'l dia es més llarch que la nit, que l' ayret corra dols y tébi com un discurs de 'n Moret y que 'l cel se presenta tan limpio com las butxacas dels contribuents, m' olvido de tot, m' arribo á fer cárrech de que no existeixen sabaters que portin comptes, ni recaudadors que passin paqueta de contribució, y no penso en altra cosa que en aspirar essencias, contemplar floretas y rodar per aquestos mons de Déu ab un pam de boca oberta.

¡Ah, quin temps!

La púdica violeta perfumada

torna á mirarse en la corrent del riu,

l' auceíl torna á formar lo niu de brossa

sota las brancas dels verdosos pins...

y 'l diputat se 'n torna al seu districte

cansat... de no fer res allá á Madrid.

Diuen que la primavera no es bonica perque siga primavera, sinó perque vè després dels horrors del hivern.

Es dir que 'l dia que 'n Sagasta caigui y puji qualsevol altre patrici, serà molt bò y molt rebò, no perque ho sigui de veras, sinó perque vindrá després dels horrors de 'n Sagasta.

Siga lo que 's vulga, la primavera es bonica y fa tornar bonich tot lo qu' ella acaricia ab son petó amorós y virginal.

Tant es aixis que quan ella 's presenta, tot lo estrambótich desapareix y s' eclipsa; per exemple, la quaresma, las donas del *moniato caliente*, *El Principado*, etc., etc.

Y no hi ha ningú que no la canti y celebri, desde 'l poeta que la exalta en armoniosos versos, hasta l' emblanquinador que la ensuma al Pla de la Boqueria entre las toyas de las floristas.

No 'n tinguin cap dupte: Aquí podrém estar separats per cent mil diferencias; podrán trobarse en tot tantas opinions com cervells d' espanyols ó espanyols de cervell; pero en quan á admirar la primavera, no hi ha partits, ni banderas, ni camándulas: lo vot es unánime, no hi ha una sola veu discordant.

Als liberals los agrada perque tot lo qu' es fresch, jove y alegre, es lliberal.

Als de la esquerra 'ls agrada perque 'l seu color los infundeix esperansas, ja que 'l veure neixe las nespras, los fa recordar que ab lo temps las nespras maduran.

A ne 'n Sagasta l' hi agrada perque repara que aviat podrá tancar las Còrts y 's quedarà tranquil uns quants mesos.

A n' en Romero Robledo perque ara podrá anar pèls pobles d' Andalusia á predicar las sévas ideas.

A n' en Martos perque are tindrà temps per buscar quinas son las sévas.

Y hasta á ne 'ls carlistas perque ara hi ha molt vert.

Al hivern y al istiu las noticias nos afectan de mala manera, y cada vegada que 'l ministre d' Hisenda obra la boca, ja se sab; si fa fret, suhém; si fa calor, tremolém.

Ara no hi ha tal aca ni tal barraca. Los ecos de la política nos entran per una orella y 'ns surten pèl nas... ó per la sola de la sabata; la esquerra 'ns sembla

dreta, la dreta 'ns sembla torta, los madurs nos semblan verts y 'ls verts nos semblan blaus.

Tot pert la séva importancia, tot s' anula, tot desapareix davant del brillo esplendorós de la naturalesa.

Vels de celatjes,
núvols de essencias,
boscos de rosas,
prats d' arometas,

y... vaja, lo bó y millor, que ni en vers ni en prosa 's pot explicar.

¡Primavera, primavera!... Estació divina; síntesis de la bellesa, de la juventut y de la esperansa; font de la vida, de la calma y del plaher, ¡qui pogués tenir cent ulls per admirarte, cents bocas per benehirte... y cent mil duros per passar alegrement los tres dolsos mesos que tú presideixes!

FANTÁSTICH.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

HUGONOTS.

Los representacions de l' *Africana* y dos del *Hugonots* nos ha cantat ya en Massini en lo que va de temporada.

A pesar d' haber estat en las dos últimas lo célebre tenor afectat de *orgasme* va sostenir lo paper de *Raoul* com ell acostuma á sostenir aquestas cosas, fentne una nova creació y en lo *duo* del quart acte va arrebatat ab los seus prodigiosos recursos: ab aquell *portament* de veu ab aquell *slancio*, ab aquellas frases que van á l' ánima, y que son un modeló de sentiment y de inspiració artistica. ¡Y que té bemols lo duo!

Deixa'ls dir Angel, deixa'ls dir; ets un gran tenor.

La Teodorini ha fet una de las *Valentinas* més enrahonadas que jo he sentit, y n' he sentit molts, distingintse per la intenció dramática y 'l foch sagrat de que está possehida sempre.

Aquell *duo* del quart acte fá erissar los cabells.

Vaya un modo que té de estimar aqueixa minyona. ¡Fa venir salivera! Pero no 's pot queixar d' en Massini. Ja 'ls dich jo que la correspon y ab un amor de trenta graus á la sombra. ¡Reamar, ey! ¡Res de centigrado!

Y lo més notable dels *Hugonots* aquesta vegada es que ha sortit un conjunt que may s' havia pogut lograr.

Confesso que son los *Hugonots* que he sentit, més *católichs*.

Lo baritono Verger encarregat de la part de *Nevers*. ¡Ah quin Nevers! ¡Qué bé canta aquest xicot! Escola italiana pura, sempre fá pensá ab son pare.

La Leria ¡deunhidoret! Ningú s' ho esperaba. Se va fer aplaudir un ramat de vegadas. Variacionetas y tot. Créguinme, fa una *Reina Margarida* molt discreta que diria 'l meu amich Lleonart (¡Déu l' hagi perdonat!)

¿Y la Borghi? ¿Que m' en diuen d' aquest *patje Urbano*? No solsament va cantar bè tot lo seu *paper*, sinó que encara 'ns va donar torna. En lo segon acte adonantse sens dupte de que hi ha poca racció gella que si? escull una *arieta* corejada del mateix autor y vinga moures ab gracia y refilar com una cadenera, y allí haurian vist los apuros del públich que no s' entenia de feyna entre escoltarli 'ls *gorgueiggios* y mirar-se l' hi las camas que las té bastant correctas.

Pero alló varen ser aplausos. En lo teatro 'ls *mómios* son sempre bèn rebuts, sobretot si son bons.

Lo públich va fer repetir la torna.

Lo baritono Dufriche encarregat del *Saint-Bris* va quedar com un home.

De la orquesta no cal parlarne: era dirigida pel mestre Gouia y ab aixó queda dit tot.

Los coros, que son los mateixos que van cantar l' *Africana*, ¡figurintse com han de haber cantat los *Hugonots*!

No, no s' ho poden figurar, es impossible. Sense sentirlos ningú es capás de ferse 'n cárrech.

En fin no 'ls diré més; avants casi 's xiulaban tots; are se 'n fan repetir dos; lo del primer acte y lo de la *disputa*.

Aquest, que es un teixit de dificultats, surt tant afinat, tant just y tant nutrit, que resulta completament nou. Fa un efecte meravellós.

Jo, en ma vida havia sentit una disputa que acabés tant bè.

Las disputas generalment acaban á garrotadas; aquesta va acabar ab l' aplauso més expontáneo y just que s' ha sentit en lo gran teatro.

BONAVENTURA GATELL.

BATALLADAS

QUEST, dia en lo Congrès, varen donar una gran corrida al pobre Nuñez de Arce, ministre de Ultramar.

En Nuñez de Arce es un bon poeta; pero quan parla en prosa fá molt mala lletra.

Tractantse de pronunciar un discurs, la llengua se li entortolliga y tartamudeja.

Lo dia méns pensat caurá del ministeri, haventse guanyat una cesantia de trenta mil rals anuals.

Ja veurán com lo cobra sense tremolar, ni ferhi embuts.

Ha mort *Lo Principado*.
«¡Gran Dio morir si giovannel!»
¡Pobre *Traviata* conservadora!

En cambi, un dia d' aquests, sortirá un nou periódich conservador, dirigit pèl Sr. Frontaura.

Se titulará *El Eco de Barcelona*.

¿Eco de Barcelona y conservador?...
—No es possible.

Al Liceo, á més de las óperas caras, en que hi treballa en Massini, se 'n posan de baratas.

Entre aquestas s' hi contan *L' Ebreca*, que ha sigut interpretada per alguns cantants, molt bè, y per altres molt regularment.

L' Ebreca es un ópera de gran espectacle, tè una música preciosa y es digna de ser vista.

La empresa ha fet un gran pensament, si es cert com me diuhen, que ha pensat posarla demá diumenje á la tarde. Molt l' hi agrahirán las personas que no poden disposar de la nit. Lo teatro estará plé.

¿Saben aquells fondés que ván recaudarse per socòrrer a's inundats de Murcia? ¿Se recordan de aquella comissió nombrada á Madrid que presidia en Cánovas?

Donchs ara s' ha averiguat que s' havian fet fonedigas 130,000 pessetas, estant complicats en aquest gatu-peri un ex-gobernador de Murcia y un ex-arcalde de Orihuela, tots dos conservadors.

Jo ja ho veig: ells també van considerarse inundats. L' aigüat de la fusió se 'ls ne vá dur la cullita.

¡Pobre don Joseph Maria! Al últim se n' hi ha anat.

No hi ha que dir, que fins nosaltres que atacavam las sévas opinions, especialment las que sustentava contra la civilització moderna, sentim la seva mort pels motius meteixos perque tothom l' ha sentida.

Don Joseph Maria era un home de bona fé, y era ademés molt caritatiu.

Durant la seva malaltia, se 'm diu que vá ocórrer la següent escena, en l' antesala que precedia l' seu quarto:

Hi havia un familiar encarregat de donar informes sobre l' seu estat, y vá presentarse un dels capítosos de la Joventut católica, á preguntar com estava.

—Vá mal, respongué l' familiar.

—¡Ay Senyor! digué aquell cocodrilo, posant cara flastimosa. Las pulmonias á la seva edat son terribles...

—¡Oh! ¡no l' mata una pulmonia, no; qui l' ha mort son vostés!

Y aquell carlí no vá tenir resposta per tornarli.

Efectivament, jó crech que á última hora l' haver fet las paus ab los carlins es lo que vá matarlo.

La pulmonia tal vegada vá agafarla al assistir á la funció de Sant Agusti, organizada pèls del *Correo catalán*, ab l' excusa de honrar al Papa.

Alguna porta oberta, alguna bufada de cabecilla... ó ¡qui sab! ¡potser una mala mirada de jesuít!

Los funerals, sigueren molt modestos.

Lo cabildo Catedral no volgué gastarse uns quants quartos que costava la montura del magnífich túmul regalat per la familia López, y l' hi féu un túmul de menestral.

A l' enterro 'ls més semblava que hi anessen per forsa: l' acompanyament era escàs.

Més concorregut estigué l' enterro de 'n Montadas y molt més encare l' de 'n Lopez y Lopez. Naturalment aquests deixavan heréus y grans riquesas, y l' pobre don Joseph Maria no deixava res: en vida no havia donat tot als pobres.

¿Qui será l' bisbe nou?
Aixó es lo que 's preguntan los carlins y 'ls mestissos.

Y mestissos y carlins, cada hú per la seva banda, treballa per ferne nombrar un dels seus.

¡Bonich porvenir pèl bisbe que vinga!

Si es carlí 'ls mestissos lo matarán á disgustos; si es mestis, los carlins lo matarán á picadas.

¡Ay pobre bisbe, si ab lo mateix bácul no 'ls mideix las costellas als uns y als altres!

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Nos escriuhen de Agramunt dihentnos que l' Rector no permeté que sortís la professó del Dijous Sant, dihent qu' en vista de que no hi anava cap persona decent que pagués al méns deu rals de contribució al govern, no volia rebaixar la dignitat de Jesucrist. ¿Quina idea tè formada de la dignitat y de la religió, lo rector de Agramunt? Lo mateix Jesucrist quan era al mon, no pagaba res de contribució.

Lo vicari de Llagostera, lo dia de Rams, vá donar un fort cop de llitre, que al méns feya tres dits de gruix, sobre l' cap d' una pobre criatura desamparada. Jesucrist deya: «Deixeu que s' acostin las criaturas.» En cambi los vicaris com lo de Llagostera 'ls ensorren la clepsa.

Los missionistas en Castellá de Foix ván moure molta saragata sobre LA CAMPANA DE GRACIA.—Lo rector de Terrasola del Panadés vá dir que 'ls que havian adquirit béns del clero no tenian salvassió possible. Aquestas dugas notícias nos las comunica l' corresposal de Vilafranca.

A Ribas hi ha hagut cambi de ministeri. Lo rector vá destituhir als administradors dels Sants, alguns dels quals feya més de 40 anys que desempenyavan l' càrrech ab gran honradés. Nota: 'ls administradors tenfan alguns fondos, y l' rector vá incautarse 'ls.—Pom pom pèls quartos hi eram.—Pom pom. pèls quartos hi som.

DIGAS:

—¿T' agradaría un arcalde que no 's deixés encerà, ni elzibés sermons en vá, ni 'ns fés gastá rals en balde, ni tingués massa patillas, ni permetés que 'ls guindillas deixessin may de cumplí?

—¡Sí!

—¿T' agradaría que á Espanya tan sols se fés general al soldat brau y teat; y no á aquell que tot s' hog uanya adulant rastrement, conspirant continuament, ó pronunciantse á desdít?

—¡Sí!

—¿T' agradaría un ministre serio y recte com un fús, que per reprimir l' abús estés sempre llansa en ristre, y que si queya algun dia, no cobrés la cessantia com molts que 's veuhen per 'quí?

—¡Sí!

—¿T' agradaría que l' poble escullís per diputats á homes entesos y honrats, de conciencia pura y noble, que no anessin á la Cort á conquistarse favor, ni á embolicar, ni á lluhir?

—¡Sí!

—Y per fi, ¿t' agradaría que, com quí oli en un llum posa, alló que ara aquí 'ns fá nosa se 'n anés... ahont jo diria, y que al últim s' aixequés, per no torná á caure més, tot alló que no 's pot dít?

—¡Sí!

C. GUMÀ.

esquerra ha publicat una circular dirigida als seus correligionaris.

Ja no 's parla en ella de mantenir la Constitució de 1869, sinó 'ls principis de dita Constitució.

¡Qué volen que 'ls diga! Quan sento parlar dels principis se 'm figura que la fi s' acosta.

Diuhen que l' partit carlista tè l' intent de pendre part en las eleccions y enviar diputats á las Còrts.

Ja sè qui será l' primer diputat que hi anirá.

En Caga-rahims.

A Sant Petersburgó s' han descubert uns sombreros de nova invenció: sombreros de dinamita, destinats á tirarlos als péus del Emperador, en senyal d' entusiasme, l' dia de la coronació.

Lo nihilisme s' irrita...
La cosa 's vá posant bona...
¿Sombreros de dinamita?...
¿De qué será la corona?

Compromis de 'n Sagasta era restablir lo matrimoni civil.

Aixó ho sab tothom; pero lo que no sabia ningú es que fos capás de deixarse conquistar pèl nunci, y tirarse endarrera.

Perque are l' home del tupé ja está conforme en aplassar aquesta solució.

¿Volen una representació gráfica de la política de 'n Sagasta?

Lo ván á veure 'ls uns y l' hi diuhen:

—Don Práxedes, vosté vá prométre abolir la lley de imprenta...

—Si, homes, si, es veritat; pero tornin un' altre rato, que are tinch lo dinar á taula... Ja 'ns n' ocuparem.

—Don Práxedes, l' hi diuhen un' altre dia uns altres: es precis restablir lo matrimoni civil... Ho tè promés.

—Si, senyors; pero en aquest moment, me 'n vaig á taula... Ja 'n parlaré un' altra estona.

Y aixis totas las demès qüestions... sempre tè l' dinar á taula, no está may per parlar de res.

—Pero, home, vosté sempre dina, l' hi deyan aquest dia, ¿quan deixarà d' andrapar?

Y ell vá respondre molt tranquil:

—Quan me tregan de la menjadora.

Lo govern pensa enviar segons diuhen, lo general Concha á Cuba.

¡Bárbaro!

¡Ab una calor com la de Cuba, enviarlos una *consa!*

Los frares de Manresa s' han declarat enemichs de las societats obreres.

Se compren.

Els també forman societats.

Pero no de treballadors.

Al contrari.

Aquest dia dos conservadors, los Srs. Sedano y Escobar, ab una mica més se desafian.

Fins ván nombrar padrins y tot.

Dos padrins per barba.

Pero en lloch d' anar al camp del honor, los padrins van portarlos á la iglesia, van batejarlos... y en sortint de l' iglesia, al restaurant.

Vamos, sempre es una alegría dur á batejar un parell de criaturas.

Als Estats-Units s' ha aplicat per primera vegada la lley que castiga l' suícid.

A un fulano que s' havia tirat al riu, varen condemnarlo á un any de presó.

Aixó si qu' es bèa bè la *pena de la vida*.

Aquí á Espanya encara que no estiga escrita, també s' aplica la lley contra 'ls suícid.

Jo fá uns quants anys, que sense saber com, vaig suicidarme, casantme.

Y la fatalitat m' ha condemnat á sogra perpétua.

¡Si al méns l' Emperador de Rusia 'm convidés á assistir á la ceremonia de la coronació!...

Delegaría á la sogra perque 'm representés, per veure si 'ls nihilistas se m' en enamoravan.

Lo general Beranger ja ha fet las declaracions que aquests dias s' anunciavan.

Lo marino, marejat perque no varen nombrarlo del directori, exclamava en ple Senat:

—Senyors, jo 'm quedo á igual *honest* distancia de la dreta que de l' *esquerra*.

D' aixó entre *marinos* se 'n diu posarse al-pairo.

Mentres tant tirará l' am y veurá si 's pesca alguna cosa.

Hi rebut una carta de Pachs (partit de Vilafranca) contantme una escena bastant cómica.

S' havia celebrat un casament, lo rector havia assistit al refresch ahont, com de costum en semblants festes, se vá beure molt, se vá riure molt y 's vá fer brometa en gran escala.

Quan lo rector se 'n tornava á la rectoria ab las orelles bèn calentonas, era ja negra nit.

Vá arribar lo bon rector prop d' un molí: hi havia un rech, lo rector vá volerlo saltar, y vá caure al mitj de l' aygua.

D' allí l' van treure ab la sotana enganxada á las camas, y més fresch qu' una lletuga d' enciam.

Vaja, hi ha banys que venen al punt. Tornant de una boda, no hi ha res millor per refrescarse.

Ara no haig de dir sinó que si m' hi equivocat rectificaré ab molt gust.

Tinch la carta al meu poder y la firma: *Una granota que ho vá veure tot*.

CUENTOS

Conversa entre dos joves *corridos*:

—Mira Joanet, jo quan enmatllevo un duro a algú, l'hi torno religiosament. ¿Y tú?
—Ja veurás... això de *religiosament*... Jo en matèries de aquestes soch una mica *libre-pensador*.

Un gitano andalús vá á treure la cédula.

L'empleat l'hi pren la filiació: *color moreno, pelo negro, etc.*, etc., y l'hi pregunta si tenia alguna senya particular.

—*Seña particular!*... exclama 'l gitano ab estranyesa. ¿Y qué es ezo?

L'empleat l'hi explica que senyas particulars son aquelles qualitats que distingeixen á una persona de totes las demás, alguna cosa exclusivament propia de un individu.

—*Ay si seño*, diu lo gitano. *Ponga osté ahí que tengo más hambre que Dios.*

S'havia calat foch en un edifici, y un individu presentá una sollicitud reclamant la creu de beneficencia, baix lo concepte de que havia salvat á un home.

—Ha de justificarlo, varen dirli al govern civil. ¿Ahont es aquest home?

—Es aquí.

—Qui es.

—Un servidor de vosté, que aixís que vaig veure que 's calava foch, camas ajudéme. De manera que fugint vaig salvarme.

Un fulano que 's tenyeix los cabells, un dia de bon matí, reb la visita de un amich, que 'l sorpren ab lo cap tot blanch.

L'amich s'estranya de veure 'l de aquest modo.

—¡Oh! no 'n fassas cas, digué l'interpelat. Ahir vespre vaig rebre un gran disgust...

Al endemà vá trobarlo ab lo cabell tenyit.

—Ay, ay, vá dirli l'amich, ahir los tenias blanchs y avuy ja tornas á tenir'os negres...

—Ja veurás noy, es que aquest demati hi rebut una gran alegria.

A un criminal qu' es á la presó, y que es tant recelós, que ni al seu advocat vol confessarli 'l delicté, l'advocat l'hi diu:

—Ja veuréu minyo, digéuume lo que fá 'l cas ab franquesa y claretat, diguéuho tot: al advocat se l'hi han d'explicar las cosas tal com son... Després ell ja las embolica.

A una nena de vuyt á nou anys las dents l'hi fan mal y plora amargament.

La seva mare l'hi diu:
—Pero nena ¿no te'n donas vergonya, aquí davant de la gent?...

Y ella respon:
—¡Oh, si jo fos com vosté, ray!...

—¡Com jo! ¿Y perquè?

—Perque quan las dents l'hi fan mal, se las tréu.

Riatlla general entre 'ls concurrents.

La mateixa criatura, un dia parlant ab un'altra de la mateixa edat deya:

—Quan jo seré gran vull casarme ab un capellá.

—Ay, ay ¿perquè?

—Per tenir forsa escolanets.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—*Ca-si-no.*
2. ID. 2.ª—*Re-mo-no-na.*
3. MUDANSA.—*Pau-Peu-Piu-Pou.*
4. CONVERSA.—*Car-dona.*
5. GEROGLIFICH.—*Las pestes causan estragos*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Trafalgar y Terca y Nihet; n'han endevinadas 4. Rach, Rich y Ruch, Espuma de Mar y Un Redactor del Bassilio; 3. Per Saragata; 2. Un Marcolfo y una ne-més, E. M. J., Pep Safrá y Un kilikenyo.

XARADA.

Lo dos hu del noy Belluga
á cops de *tres-hu* invertit
l'hi ensenya pèl qu'esser puga
que l'home ha d'esse aixirit.
Més jo dich que ab lissó tal
sols se logra, com efecte,
que per tréureli un defecte
ho farà á pas de *total*.

LISARDO COMOHIELA.

ANAGRAMA.

No vull tot ab en *Total*
perque se qu' es mal xicot,
y fins de sa tot m'aparto,
puig temo d'ell un mal joch.

PEP TÍMPATICH.

MUDANSA.

Una rata matá
la *tot ab a.*
L'avía de 'n Sevè
es *tot ab e.*
La mula de 'n Magí
es *tot ab i.*
Y dona molt doló
la *tot ab o.*

CIUTADÁ PACO.

TRENCA-CLOSCAS.

Condicó molt baixa n' es
cinquanta quatre al revés.

F. T.

GEROGLIFICH.

LOCA

G

1

1883

A

L P A

TRAFALGAR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Sir Byron, Eudalt Sala, Roda l'olla, Enterra-vius, Pere Sall trochs y Ciutadá Paco.

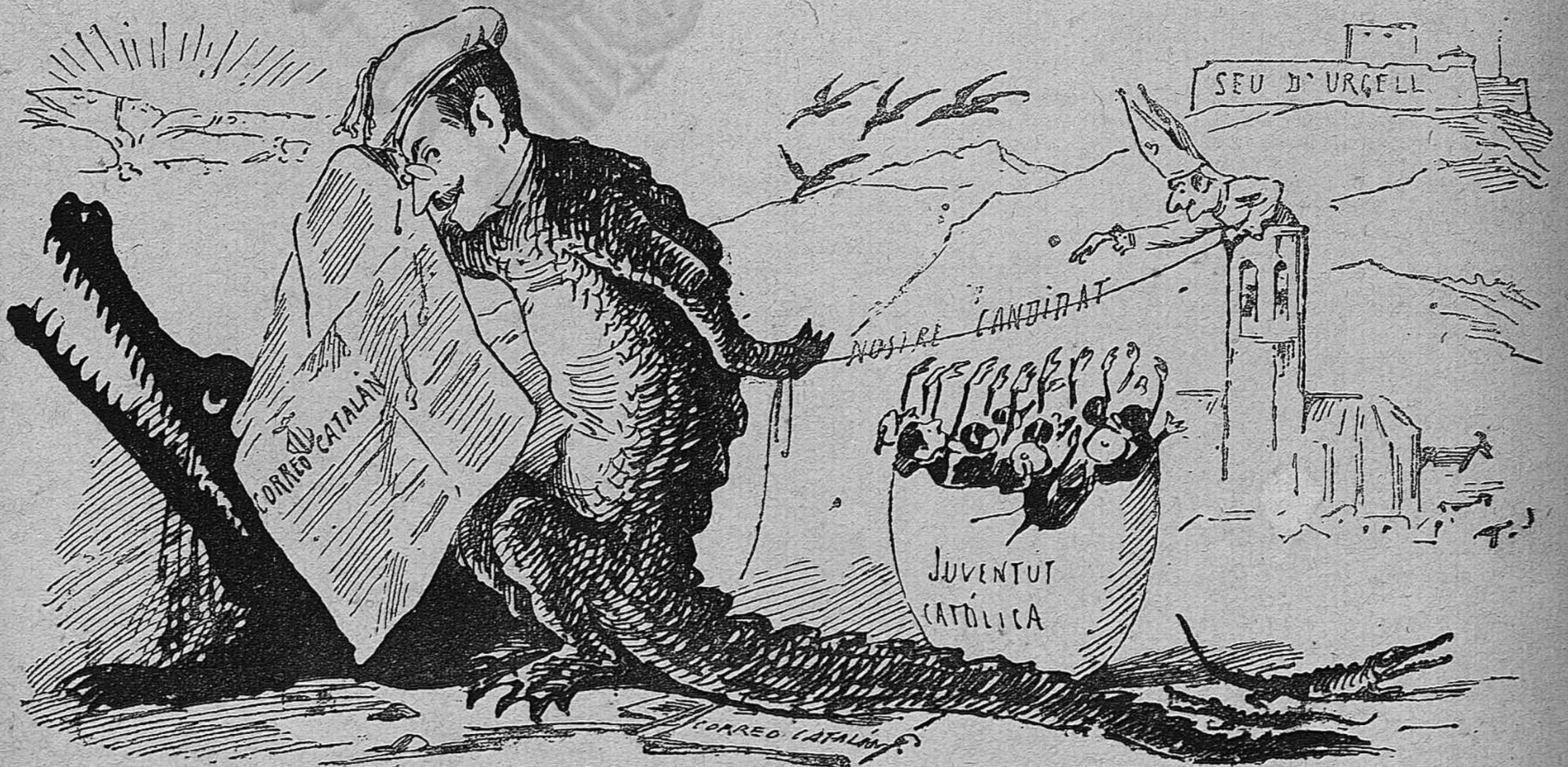
Las demás que no s'anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Manana, Roch, Rich y Ruch, Mister Brokil, Lluís P., Un enamorat, N. N. de Para, Un de la Joventut diabòlich, J. Reig y V., Joseph Verdum, No ho vulgan sapiguer Sambomba, Escriu y Un Mata la C.

Ciutadá Martí Revoltós: La poesia está molt bé: l'hi donem las gracias.—Sachetti: Insertarem lo geroglifich.—Pepet del Carril: Mirarem de complaure'l; pero desitjem que recordi lo que va succehirnos ab los telegrafistas del govern.—J. R.: Insertarem l'epigrama y 'l trenca-closcas.—Sastre y Parroquia: Idem tot lo que 'ns envia.—Camilo P.: Idem rombo, quadrat y trenca-closcas.—Ciutadá Paco: Idem geroglifich.—Eudalt Sala: Insertarem la mudansa.—Sir Byron: Idem mudansa y sinonimia.—Espuma de mar: Idem logogrifo.—Trafalgar: Idem un geroglifich.—Pere Poblador: Va bé.—R. Barrá: No pot insertarse: los versos son coixos é incorrectes á mes no poder.—Catòlich de tot cor: Gracias per la noticia que 'ns trasmet.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LLÀGRIMAS DE COCODRILO.—Refrán ilustrat.

Vesten Antòñ, que 'l que 's queda ja 's compon.